

Vilo Kanis

Lian Maksin '98

ESO

AfterDOG 4/98

MIAU!

(Také tie nočné zvuky.)

Niekde tu musí byť! Niekde tu musí byť, pane na nebi, veď inak by sa nemohla odrážať v kaluži. Nebo je plné hviezd. Tisíce viditeľné voľným, od každodenného pozorovania rozbodaným, červeným zajačím okom, ďalšie milióny anonymne odrezané kruhovou výsečou ďalekohľadu na poľovnickej puške. – A svetlo bolo najsilnejšie v noci atď, atď – vynoril sa mu z pamäte zaprášený bubák povinnej stredoškolskej literatúry, a keď neskôr omračoval tmu vzácnymi citátmi, cítil sa vznešenejšie ako kozmonaut. Tma nereagovala. Zažila klasikov live, vedela, že aj oni museli chodiť na záchod, že aj oni boli iba... Takto sa začínal text, ktorý pri nedávnom upratovaní vyhrabal zo šuplíka. Volalo sa to, myslím, MIAU! a už dávno na to zabudol. Bolo to o chlapíkovi, ktorý každý boží večer pozoroval ďalekohľadom na loveckej puške svoju šťastnú hviezdu, až ho raz napadlo len tak z prče na ňu vystreliť. Záver bol primitívny. Myslím, že mu potom telefonoval lekár, vraj si to nevie vysvetliť, ale zo dňa na deň sa všetky jeho výsledky z vyšetrení nepriaznivo zmenili. Potom text ešte chvíľu pokračoval a nakoniec skončil, alebo ho možno ani nedopísal.

Niekde tu musí byť, pane na nebi! A možno je to len tým, že už pomaly svitá, ale kaluž zostáva prázdna.

Všetky Adrine teplá

V lete potom
prileteli anjeli.
Odohnali všetky
lastovičky
a postavili si hniezdo
rovno na komíne.

Bude po nich treba
odpratávať trus,
neodpustila si starena Adra

a ešte spomenula,
ako v zime v osemdesiatom
štvrtom
utiekla hrobárovi
aj s lopatou.

kogito

som.

navidomoči.

napočujuši.

mám svoje miesto
tu aj tam.

pod slnkom
iba v noci.

Opytovací šatník

Otáznik vytvarovaný
do precízneho obočia.
Ešte mi ani nedoštrikovala sveter
a ja už som zdúchol,
že by sa za to ani gáfor
nemusel hanbiť.

Opitá opytovacia veta,
a ešte k tomu úplne holá.

Teraz mám tri a pol
svetra
v skrini na vešiaku
jej plač od ucha k uchu.

Blaznívy amerikancy

Blaznívy amerikancy v televízii
vo svojich sedemmil'ových teniskách
sa zabávajú vždy trochu
podivnými spôsobmi.

Napríklad sa gúlajú z kopca.

Blazníve amerikanky v televízii
s hlasom tenkým,
ako cesto na lokše.

Aj tie biele, aj tie čierne,
všetky ju majú vnútri ružovú.

Veci

Je vo mne niečo z hada.
Ale aj z ryby, lebo keď odložím
čiapku, smrdím od hlavy.
*So close your eyes and just believe
in everything I smell.*

Mám kompresor
na vzdušné zámky
a prázdnu chladničku
ako náhražku
za princeznú na hrášku.

Za sebou takmer pol tony žien,
s ktorými som nikdy nestratil hlavu.

letiace roky

tisíc deväťsto deväťdesiatyôsmy

tisíc deväťsto deväťdesiatydeviaty

tisíc deväťsto deväťdesiatydesiaty

Veža II.

Večer, keď idú chlapi z krčmy,
ženy zatvárajú oči
a aj dvere.

Len aby tá pieseň nevošla.

Doma potom
spolu hrajú karty
o päť zmyslov
a šiesty nezmysel.

O siedmej sú už takí,
že by sa vynásobili a podelili
aj o poslednú košeľu.

A

DVAKRÁT "A" V PROTIĽAHLÝCH ROHOCH KARTY
Sadám si za stôl sám sebou zväbený na túto hru, hoci dopredu viem, že už zasa prehrám. Na vine je tá fotografia. Zátišie pod starým stromom, ja udýchaný, ako som práve dobehol od aparátu nastaveného na samospúšť, nasilu sa usmievajúci a ty na húpačke, k posratiu krásna v tých zelených očiach a mierne pootvorených perách, ako by si niečo chcela, ale nestihla dopovedať. Pritom to všetko bolo oveľa prozaickejšie. Iba ten starodávny zlozvyk za pár koráľkov zabalený Kolumbovi do tabakových listov. Vždy som mal pocit, že náš dym sa plazí z miest poniže pása, spomínam na to práve teraz, keď pretínam kôpku a naučenými pohybmi rozdávam nakríž zvyšným trom hráčom. Je tu pán A, páchnúci Alkoholom, s vyblednutým ružovým cestovným lístkom namiesto jazyka, ďalej jeho kocúr Karmín v BEZchybne strihnutom káro obleku, ktorý je NEPOchybne najväčším favoritom tejto roky sa vlečúcej partie a nakoniec Pablo, náš španielsky amigo, ináč nováčik v tejto nekonečnej hre. A ja znova viem, že prehrám, viem to aj napriek tomu, že Pablo, náš amigo a benjamín pri stole, si už dopredu vložil tvár do dlaní a takmer nehlučne verklíkuje tú svoju modlitbičku:

Ó, Chesús, Chesús, ak si na nebesiach...

Window to hell

Vilo Kanis
ESO
AfterDOG 4/98
asmodeusedit

Lian Maksin '98

V. Kanis (23) patrí k najmladšej generácii slovenských básnikov, ktorí vďaka svojej záľube nosiť texasky zapečené pol metra v zadku neprešli sitom literárnych súťaží ani literárnych časopisov; taktiež sa neosvedčil ako prekladateľ mladej anglofínskej a kanadsko-americkej národnej hokejovej literatúry; nevzdáva sa a študuje.